

Seng og trak sit Ur op, spurgte han sig selv: „Mon Far skulde være død idag?“

Saadan ogsaa denne Nat.

Henimod Morgen — just som han endelig var ved at falde hen — foer han let sammen. Fra et eller andet Sted i Værelset havde han hørt en Lyd, der i hans Øre lød som en tre Gange gentaget Banken. Han blev igen lysvaagen. Og skønt han vidste sig fri for al Slags Overtro, kunde han ikke siden slippe den Tanke, at Faderen i hint Øjeblik var gaaet bort.

Om Formiddagen telegraferede han en Forespørgsel hjem til Eberhard, og ved Middagstid modtog han det korte Telegramsvar: „Fader døde“. Han saae paa sit Ur. Om to Timer gik Eksprestoget til Hamborg. Den næste Formiddag kunde han være hjemme, og om Aftenen vilde han igen kunne rejse derfra. Blot to Døgn Fraværelse — og hans Samvittighed vilde være bleven beroliget.

Han stod et Minut med Uret i Haanden. Saa nikkede han besluttet og gav sig til at pakke en Haandkuffert.

Han havde ikke selv nogen helt klar Førstaaelse af, at hvad der drev ham hjem, ikke alene var Frygten for engang at komme til at fortryde, at han ikke havde sagt sin Fader Farvel, endda Muligheden for en virkelig Forsoning jo var ganske udelukket. Ad skjulte Veje stod hans Beslutning i Forbindelse ogsaa med de andre Tanker, der havde holdt ham vaagen denne Nat, og der var igen her en lille Rest af uovervunden Spøggelsefrygt med i Spillet. Ligesom de første kristnede Hedninger i Smug blotede til de gamle Afguder foran store Afgørelser, saadan følte han